

fortsatte opretholdelse blandt andet set i lyset af forslagene til ny militær straffelov og militær disciplinarlov. I det følgende omtales baggrunden for nogle af de ophævede bestemmelser.

4.2. Militær retsplejelov § 4

§ 4 i militær retsplejelov indeholder en særregel om domsmænds medvirken i militære straffesager. Efter denne bestemmelse finder retsplejelovens regler om domsmænds medvirken ved behandlingen af straffesager som udgangspunkt anvendelse i sager, der behandles som militære straffesager.

I sager, der vedrører overtrædelse af militær straffelov, er domsmænds medvirken under domsforhandlingen dog begrænset til sager, hvor strafmaksimum i fredstid er fængsel i over 2 år, i krigstid 4 år eller derover. Strafferammen betyder, at langt de fleste sager om overtrædelse af bestemmelser i militær straffelov behandles uden medvirken af domsmænd.

Bestemmelsen er især begrundet i procesøkonomiske hensyn, som ikke længere gælder, herunder i den historiske kendsgerning, at det på tidspunktet for gennemførelsen af militær straffelov i 1937 ikke som i dag var muligt rimelig hurtigt at få retten sat med domsmænd. Begrundelsen for reglen må desuden søges i den omstændighed, at retsplejelovens daværende regel ikke kunne anvendes i militære straffesager, idet sondringen mellem statsadvokatsager og politisager ikke gav mening i militære straffesager, fordi alle militære straffesager om overtrædelse af militær straffelov automatisk skulle behandles som statsadvokatsager, jf. § 11 i den gældende militære retsplejelov.

Udvalget om den militære straffe- og retsplejeordning har ikke fundet, at der længere kan påvises omstændigheder, der kan begrunde en begrænsning i omfanget af domsmænds medvirken i militære straffesager i forhold til andre straffesager.

Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Der henvises til betænkningen, side 329.

4.3. Militær retsplejelov § 6, 2. punktum

Bestemmelsen i militær retsplejelov § 6, 2. punktum, medfører, at garnisonsværnet ikke kan anvendes ved domsforhandling i sager om oprejsning i anledning af strafferetlig forfølgning.

Efter retsplejeloven § 1018 f, jf. kapitel 93 a, sker prøvelsen af erstatningskrav i anledning af strafferetlig forfølgning normalt ved den byret, der har pådømt straffesager. Der er således ikke behov for militær retsplejelov § 6, 2. punktum, idet det efter retsplejeloven altid vil være den ret, der har truffet afgørelse i

straffesagen, der skal tage stilling til et eventuelt efterfølgende erstatningskrav.

Denne del af bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Der henvises til betænkningen, side 330.

4.4. Militær retsplejelov § 7, stk. 3

§ 7, stk. 3, indeholder en bestemmelse om auditørers adgang til at opnå beskikkelse som landsdommer. Denne bestemmelse er ikke medtaget, idet betingelserne for udnævnelse til landsdommer nu fremgår af retsplejeloven § 43, jf. lov nr. 402 af 26. juni 1998 om ændring af bl.a. retsplejeloven.

Der henvises til betænkningen, side 330.

4.5. Militær retsplejelov § 8, stk. 2

Den gældende bestemmelse i § 8, stk. 2, hvorefter generalauditøren i tilfælde af forfald kan bemyndige en auditor til at optræde i Højesteret i sit sted, er heller ikke medtaget. Denne regel følger af retsplejeloven § 100, stk. 2, hvorefter Rigsadvokaten kan bemyndige også andre til at virke som anklager i sit sted.

Der henvises til betænkningen, side 330.

4.6. Militær retsplejelov § 9

Efter denne bestemmelse skal auditøren forhandle med rettergangschefen, inden påtalespørgsmålet afgøres. Denne regel blev indført ved lovrevisionen i 1973. En bestemmelse om, at en anden myndighed på denne måde har indflydelse på anklagemyndighedens beslutning om påtale, kendes – bortset fra et tilfælde i den kommunale styrelseslov – i øvrigt ikke i dansk lovgivning.

Udvalget om den militære straffe- og retsplejeordning har ikke fundet, at denne ordning er i overensstemmelse med forslaget om i det hele at henlægge behandlingen af militære straffesager til den militære anklagemyndighed. Der kan efter udvalgets opfattelse ikke påvises afgørende hensyn, der kan begrunde opretholdelsen af bestemmelsen.

Efter den gældende § 9, stk. 3 og 4, kan rettergangschefen forlange sagen forelagt generalauditøren, når rettergangschefen og auditøren ikke er enige om påtalespørgsmålet. Rettergangschefen kan endvidere forlange generalauditørens afgørelse indbragt for forsvarsministeren.

Da påtalespørgsmål mv. efter lovforslaget i det hele fremover hører under den militære anklagemyndighed, foreslås den gældende bestemmelse i § 9 ophævet.

Auditørens afgørelse om påtaleopgivelse mv., jf. retsplejeloven § 721, og auditørens beslutning om at